

man tro, at Overenskomsten af 1882 i Grunden var vedtagen i den Form, hvori den var vedtagen, fordi man derigjennem haabede at faae en Ordning af Universitetets Forhold som Løreeanstalt. Dette var, tror jeg, en tvetydig og uklar Udtalelse, men efter at det ærede Medlem nu er kommet tilbage dertil og har forklaret, at det var Universitetets økonomiske Forhold, som han mener er Forudsætningen for denne Ordning, er dette Spørgsmaal klarere, men vel at mærke, det var Landstingets Standpunkt og ikke Folkethingets Forudsætning for Overenskomsten. Dernæst er der den Ulempe ved det ærede Medlems Forslag, at det ikke passer til Udtrykket. Hidtil stod der paa Finantsloven, at Understudet skulde dækkes ved Formuen og eventuelt ved rentebærende Laan, for at det kunde passe paa en fremtidig Ordning. Dette fortolker det ærede Medlem saaledes, som om der stod: „ved Formuen, saalænge der er Kapitalformue, og ved rentebærende Laan, naar den er opbrugt“; men det er ikke rigtigt, thi det stemmer ikke med Fællesudvalgets Betænkning. De 15 Landstingsmænds Mening var, og det blev ikke modtaget af Folkethingetsmændene i Udvalget, at stille til Ministeriets Valg enten at bruge Kapitalformuen eller at optage rentebærende Laan, det var Alternativer og ikke noget Principalt og Subsidiaert. Altsaa Alt, hvad det ærede Medlem har anført til Fordel for, at Overenskomsten af 1882 skal forstaas, som han mener, viser sig efter min Opfattelse at være urigtigt. Men jeg skal gjøre opmærksom paa, at det ikke er Hovedsagen, thi det Spørgsmaal, der her har nogen Betydning, er, hvilken Ordning vil fremtidig være den mest praktiske — hvilken Ordning vil give den bedste Garanti for rimelige Universitetsforhold. Saa paastaar det ærede Medlem, at det nu vilde være det Bedste, at man lod Universitetet pantsætte sine Prioriteter osv. istedetfor at stifte Laan. Jeg paastaar, at det vilde være en overordentlig uheldig Form for Løsningen af dette Spørgsmaal. Alle de Grunde, det ærede Medlem har anført for at gaa den Vej, alle de Argumenter, han har anført for at vise de Fordele, som skulde opnaas derved, vise sig i Virkeligheden at være akkurat lig Mul. Jeg kan ikke billige en eneste af de Grunde, som det ærede Medlem har anført, om de Fordele, som skulde opnaas ved, at man vedblev at fastholde, at Universitetet skal optage Laan istedetfor at modtage Tilskud af Staten. Den eneste Fordel, der kunde tænkes, var den, at Universitetet saa blev mere og mere forgjældet, mere og mere afhængigt af Repræsentationen, og at der saa var mere og mere Udsigt til at tvinge Reformen igjennem. Men deri

tager det ærede Medlem fejl. Enhver, der kender Universitetets økonomiske Stilling og veed, hvor afhængigt det allerede nu er af Repræsentationen, idet det nu har et Understud af 3—400,000 Kr. og desuden ikke kan gennemføre en eneste Foranstaltning, hverken ansætte Professorer eller Embedsmænd eller foretage nogen Omlægning af Virksomhedsplanen uden Repræsentationens Samtykke, vil indse, at det er et ørkesløst Middel at ville føje dette til de andre, efter som man har Universitetet fuldstændig i sin Magt igjennem Bevillingerne, og gjennem det, at Universitetet ikke kan gennemføre nogen Forandring uden Repræsentationen. Det at følge det ærede Medlem vilde være at optage et nyt Stridspunkt paa den foreliggende Finantslov, der ikke vil give nogen praktisk Fordel for Folkethinget, og dette er Flertallet imod, fordi det ikke er Flertallets Hensigt at ville gjøre Overgangen til lovlige Tilstande vanskeligere, end den er i Forveien. Flertallet er uenigt med det ærede Medlem og hans Benner, idet det ærede Medlem søger at gjøre Overgangen til lovlige Tilstande saa vanskeligt som mulig, og vi ønske ikke at gjøre det vanskeligere end nødvendigt. Det er muligt trods det, at der fra Flertallets Side allerede i en Mærætte er gjort, hvad man kunde for at gjøre det muligt at vende tilbage til lovlige Tilstande, at det ikke vil lykkes, og maaste vil det komme saa vidt, at vi blive nødt til at erkjende, at det overhovedet ikke vil lykkes, saa vil det ærede Medlem i hvert Tilfælde have Fortjeneste af at have gjort Sit til at hindre det i sin Tid, og vil saa faae fuldt Ansvar derfor. For Dieblisset vil han ikke kunne udrette Noget i saa Henseende, og det anser jeg for heldigt. Opgaven er ikke her gjennem Gæng, som i Virkeligheden kun ere formelle Stridspunkter, ved Rejsning af nye Konflikter at gjøre Overgangen til lovlige Tilstande vanskeligere. Jeg vedtfjender mig aabent, at jeg tror, at den Politik, som aldrig ser ud i Fremtiden, men kun paa Dieblisset, og lader os komme videre ind i Konflikterne, jeg tror, at denne Politik, hvad enten den kommer fra Høire eller fra Venstre, er en uforvarlig Politik. Derfor er jeg allerede af politiske Grunde uenig med det ærede Medlem i uden Grund at optage et nyt Stridspunkt, og dobbelt uenig er jeg med ham, naar den eneste praktiske Fordel er den, at Universitetsmidlerne gaa over fra deres egen særlige Fond i Finantskassen, og det vil blive Resultatet. Det ærede Medlem siger, at Universitetet har en Formue paa 6—7 Mill., og at den nok kunde optage saadanne Laan, at det kan dække sin Underbalance Mar for Mar uden at frygte